

Gudstjeneste Skævinge & Lille Lyngby Kirker

den 6. oktober 2019

Kirkedag: 16.s.e.Trin/B

Tekst: Job 19,23-27a; Ef 3,13-21; Luk 7,11-17

Salmer:

SK: 224 * 569 * 148 * 537

LL: 224 * 569 * 305 * 148 * 474 * 537

Det sker lidt tit for øjeblikket, at vi kommer gående i procession ud fra en af vore kirker bærende på en kiste. I kisten ligger nogens eneste far, mand, mor, søster eller hvad afdøde nu var til os. Når det sker i Skævinge kirke, så bærer vi oftest kisten ned til rustvognen, som holder på parkeringspladsen foran kirken. Og dér står vi så en lille tid, inden rustvognen kører med kisten. Vi kan godt risikere, at der da kommer nogle og kører ind på p-pladsen for at parkere. Nogle bliver meget overraskede, når de ser, hvad der foregår, og ved ikke rigtigt, hvor de skal gøre af sig selv; mens andre er tydeligt lige glade, de skal bare af med deres bil. Når rustvognen skal køre, sker det tit, at den må holde lidt tid, før det er muligt at komme ud på vejen, fordi der hele tiden kommer biler. Nogle gange kan jeg i sådanne situationer sige inden i mig selv: Kan folk da ikke forstå, at livet er gået i stå og vise lidt hensyn.

I de sidste fem år er der i Danmark hvert år død mellem 51.000 og godt 55.000 mennesker. Ingen af disse menneskers død har formået at sætte livet i stå. Livet går videre, nogle af dem er endda allerede glemt.

Alligevel gælder, at for langt hovedparten af disse mennesker, betød deres død, at livet gik i stå. Det gælder ikke sådan livet i det helt store billede, for det bliver jo knapt berørt deraf. Jeg tænker heller ikke på den enkeltes liv som sat i stå. Alligevel

gik livet i stå for de efterlevende, for en kortere eller længere tid. Og det kan være svært at have oplevet et tab, der totalt har forandret ens liv, og så samtidig forstå, at mit tab ikke nødvendigvis var et tab for dig og ikke satte dit liv i stå. Du skal bare forbi, og så må rustvognen vente.

Den situation viser ikke, at de forbiørende er tankeløse eller ikke har nogen pli. De er bare ikke ramt og sat i stå i deres liv. Derfor møder man heller ikke hos dem nogen medynk eller medlidenhed. Og pli møder man slet ikke, hvis rustvognen begiver sig ud i trafikken og følget så kommer bagefter. Men det er en anden snak.

For at føle medynk og medlidenhed er det nødvendigt, at man kan sætte sig i den andens sted. Man skal være ramt på samme måde og have oplevet livet sat i stå. Vi kan godt *have* medlidenhed med mennesker i livssituationer, vi ikke selv har været i; men vi kan ikke *føle* medlidenhed. Og her er jeg så nød til at se bort fra, at tabet af en eneste ikke nødvendigvis er det samme for den ene som for den anden. For det er ikke pointen. Pointen her er, at hvis ikke vi kan tage den andens smerte på os, så kan vi godt *have*, men ikke *føle* medlidenhed. For at føle, medføle, skal vi kunne gå ind i den andens smerte og mærke den på egen krop som egen smerte. Livet sat i stå, skal være os kendt og mærket.

En dag kom sådan en procession ud ad byporten i Nain, og med sig bar de en eneste ene. En mors søn. Nu var hun sønneløs og enke.

Jeg har selv holdt, og jeg har læst mange prædikener om denne tekst, hvori det på forskelligvis er blevet udmalet, hvilken fortvivlet situation denne kvinde var i, og hvad det har betydet for hende, at Jesus opvakte sønnen. I dagens prædiken er det

totalt ligegyldigt. Der er noget andet, der har ramt mig i fortællingen. I ugens løb er jeg hele tiden vendt tilbage til dette omdrejningspunkt i fortællingen, og alligevel er jeg ikke sikker på, at jeg formår at tydeliggøre pointen godt nok.

Hver gang jeg i ugens løb har læst denne tekst, er jeg blevet ramt af de samme få ord: ”Da Herren så hende, ynkedes han...”, og ordene Jesus siger: ”Unge mand, jeg siger dig: Rejs dig op!”, hvilket den unge mand så gjorde, som fortællingen videre beretter. Dermed tegnes for os et helt fantastisk billede af Jesus. Et billede af Jesus i hans fulde og hele menneskelighed og guddommelighed.

Jesus ynkes over kvinden. Jesus *føler* medlidenhed med hende. Jesus lader sig standse af dette begravelsesfølge. Hans liv sættes i stå i tabet og smerten. Det er kvindens tab og smerte; men Jesus gør den til sin egen på en sådan måde, at han selv mærker det på egen krop. I første omgang tager han ikke smerten fra moderen; men han går ind i hendes smerte og deler den med hende. Det er et helt fantastisk billede af Jesus, at han ikke bare *har* medlidenhed; men han *føler* medlidenhed med hende.

Jesus *føler* medlidenhed med os, når vore liv sættes i stå og vi lider tab. Jesus går ind i vore liv og deler dets vilkår med os.

Men han gør det på sine præmisser. Og som nævnt så møder vi her Jesu ufattelige menneskelighed. Det er et af kristendommens særlige kendetegn, at Herren går ind i vore liv og tager dem på sig. Han gør vort liv til sit eget. Og det gør han i sin menneskelighed *og* i sin guddommelighed. Derfor kan han også sige, som han gør til den unge mand, enkens eneste ene: ”Rejs dig op!” Enken mødes her af ham, der en anden gang, lod sig standse og gik ind i et tab, nemlig da Lazarus var død. Da

stod Jesus uden for Lazarus' grav og sagde: "Jeg er opstandelsen og livet."

Jesus går i al sin menneskelighed ind i vore liv med hele sin guddommelighed. Og på hans ord rejser den unge mand sig. Jesu ord skaber, hvad de nævner. For den unge mand og hans mor. Og for os.

Når Jesus siger om brødet og vinen, at deri rækkes os syndernes forladelse, så ER det syndernes forladelse. Så er vi frie og retfærdiggjorte i hans legeme og blod. Når Herren siger, som vi hører det i velsignelsen, at han giver os fred, så GIVER han os fred. Fred til at være elsket og tilgivet og levende i opstandelsens lys.

Jesus går ind i vort liv, også når det er blevet standset og lider tab og gør det til sit eget, for at gøre sit eget til vores. For at gøre sine muligheder til vore, således som han blev opstandelsen og livet for en mor og hendes søn i Nain.

Jeg har personligt mødt denne Jesus, som kunne ynkes i sin menneskelighed og udfrier i sin guddommelighed. Da jeg tidligere på året stod ved min fars sygeleje, som reelt var et dødsleje, da følte jeg, at Jesus ynkedes over os i vore smerter og tab. Jesus kom ind i liv, der næsten stod stille i afmagt. Jeg følte allerede inden for det første døgn, at der var én, der ynkedes over os og kom og *følte* medlidenhed med os, gjorde lidelsen til sin. Jeg følte, at der kom én og tog del i frustrationerne over, at min far ikke bare kunne få lov at få fred, for hans liv var jo standset. Og for nu at blive i billedet fra Nain, så kom Jesus ikke for at sige "Rejs dig op!", men for at sige: Kom med mig!

Jeg nævnte før Jesu ord udenfor Lazarus' grav. Jesus fortsatte: "den, der tror på mig, skal leve, om han end dør." Hvordan det har betydning for vore liv, kan ikke udtrykkes bedre og mere simpelt, og alligevel dybt i sin visdom og sandhed, sådan som én sagde til mig, da jeg en dag fortalte om, hvordan min far havde det. Én sagde til mig: Nogle gange må man vælge mellem livet og evigheden!

Det er et helt fantastisk perspektiv at leve med. At leve med det perspektiv, at i troen på Jesus, så må vi leve i den overbevisning, at når vort liv standses af døden, så skal vi leve. Det er i lyset af det, at vi, som vi skal synge i sidste salme, at vi må visne *glad*.

Det må vi, fordi vi kan leve livet i tro på Jesu menneskelighed og guddommelighed, som også sammenholdes i sidste salmes to sidste linier:

langfredag var en bitter dag,
men skøn var påskemorgen.

Sådan kan vi synge, fordi "Gud har besøgt sit folk!"

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen.